

บทที่ ๒

สรุปและขอเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง "พราหมณ์" ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ทำให้เราได้ข้อสรุปดังนี้
ศาสนาพราหมณ์กำหนดความเป็นพราหมณ์ซึ่งถือเป็นคนในวรรณะหนึ่งในวรรณะทั้ง ๔ ของสังคมอินเดียว่า บุคคลผู้เป็นพราหมณ์ของประกอบด้วยชาติ คือ เกิดจากบิดามารดาผู้อยู่ในวรรณะพราหมณ์มาโดยตลอด ๗ ขั้วบรรพบุรุษ มิได้ปะปนด้วยชาติวรรณะอื่น ๆ เลย มนต์เป็นองค์ประกอบประการที่สองของพราหมณ์ คือ พราหมณ์ต้องเล่าเรียนมนต์ไตรเพทและคัมภีร์ต่าง ๆ มีคัมภีร์นิสัตุเป็นต้น นอกจากนั้นพราหมณ์ต้องมีรูปร่างงดงาม มีศีลและปัญญา หน้าที่ที่พราหมณ์พึงปฏิบัติ คือ เรียนและสอนพระเวท พลิบูชาเพื่อตนเองและพลิบูชาเพื่อคนอื่น ให้และรับทาน จึงทำให้พราหมณ์เมื่ออาชีพเป็นพระนักบวชผู้ทำพิธี แด่ในยามเคื่อครอน พราหมณ์สามารถประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้ตามที่กำหนดไว้ในมานวธรรมศาสตร์ เช่น เลี้ยงสัตว์ ค้าขาย เป็นต้น ส่วนพราหมณ์ในพุทธศาสนา ต้องประพฤติดี ฐานะธรรมทั้งดีและชั่ว ไคแก่ อริยสัจ ๔ หมายถึง ธรรมที่เป็นความจริง ๔ ประการ ต้องเพียรปฏิบัติให้รู้แจ้งลึกซึ้งด้วยอิทธิบาท ๔ ซึ่งเป็นธรรมที่ทำให้สำเร็จความประสงค์ ๔ อย่างและพราหมณ์พึงละเว้นสังโยชน์ ๑๐ ซึ่งเป็นกิเลสที่ผูกใจสัตว์ไว้กับทุกข์ นอกจากนั้น พราหมณ์พึงประกอบกิจการ คือ ประพฤติในจริยธรรมและยึดมั่นในสัจจะ ๔ ประการ

พราหมณ์เชื่อว่า การอยู่ในวรรณะพราหมณ์ บัญชีและพรต มีการปลงบาปก่อไฟ การปลงบาปต่อน้ำ เป็นทางทำให้บุคคลประเสริฐสะอาด ดังที่อัสตายนพราหมณ์กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า พวกพราหมณ์ยืนยันว่า พราหมณ์พวกเคี้ยวเป็นวรรณะที่ประเสริฐสุด วรรณะอื่นเลวทราม เพราะวรรณะพราหมณ์เกิดจากปากพรหม เป็นพรหมทายาท พระพุทธเจ้าทรงชี้แจงให้ทราบว่า ความเข้าใจของพราหมณ์ เป็นความเข้าใจผิด เพราะความจริงแล้วพราหมณ์เกิดจากพราหมณ์ที่เป็นหญิงเหมือนคนอื่น ๆ

ส่วนพรานหมดฆัตถาสนุโรหิตัญญูให้พระราชเอกราชแห่งปุมวคีนคร ฆ่าพระราชโอรสธิดา พระมเหสี ชาวนิคมรวมทั้งสัตว์อย่างละ ๔ ซึ่งเป็นที่ถกกันว่า ไก่ทำบุญและจะไ้ไปสู่อสวรรค์ พุทธศาสนาถือว่า พิธีการเช่นนั้น เป็นการทำบาป ส่วนผู้ใดมีจิตเมตตา ไม่ประทุษร้ายสัตว์แม้เพียงตัวเดียว ผู้นั้นไ้ชื่อว่า เป็นผู้ประเสริฐ

สังครวพรานหมดเชื่อว่า นำทำให้คนเป็นผู้สะอาด จึงคิดลอบฆ่าภัยการอาบน้ำพรานหมดบางคนปลงบาปต่อไฟ พระพุทธเจ้าทรงแสดงพิธีปลงบาปของศาสนาพุทธด้วยการละและปลงบาปจากอกุศลกรรมบถ ๑๐ มีปาณาติบาต คือ การฆ่าสัตว์เป็นต้น และประพฤติกิในอกุศลกรรมบถ ๑๐ มีปาณาติปาตา เวรมณี คือ เว้นจากการฆ่าสัตว์เป็นต้น

นอกจากนั้นมหาโควินพรานหมดหวังการอยู่ร่วมกับพรหม จึงออกไปอยู่โคกเคี้ยวตามลำพัง เพ่งกรุณาตามตลอด ๔ เดือนในฤดูฝน เพื่อจะไ้เห็นพรหมตามที่อาจารย์เคยสอนไว้ พุทธศาสนามีข้อปฏิบัติเพื่อเข้าถึงความเป็พรหมโลกด้วยกายสงบ จิตใจตั้งมั่น ใจประกอบด้วยเมตตา กรุณา มุทิตาและอุเบกขา

พรานหมดหลายคนไ้ฟังคำสอนของพุทธศาสนา เกิดเลื่อมใส ขอถือพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์เป็นที่พึ่งตลอดชีพ เช่น โสภเทตพรานหมด โลหิจจพรานหมดและพรานหมดอื่น ๆ พรานหมดบางคนขอบวชในพุทธศาสนาและมีส่วนช่วยสนับสนุนให้พุทธศาสนาเจริญก้าวหน้า โดยออกเผยแพรพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าไปในที่ต่าง ๆ ตามพระพุทธประสงค์ที่ว่า "ภิกษุทั้งหลาย เธอจงจาริกไป เพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มาก เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย

ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "พรานหมด" ตามที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎกนี้ ผู้วิจัยไ้ขอเสนอข้อคิดเห็นที่ว่าจะไ้มีการค้นคว้าต่อไป คือ ความเชื่อและลัทธิพิธีต่าง ๆ ที่พรานหมดปฏิบัติตามที่ปรากฏในคัมภีร์พระไตรปิฎกนั้น อาจเป็นแนวทางที่จะใช้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อและลัทธิพิธีที่ปรากฏในวรรณคดีสันสกฤต เช่น มานวธรรมศาสตร์ วรรณคดีพระเวทเป็นต้น ทำให้เราทราบว่า สังคมอินเดียในสมัยที่เกิดวรรณคดีนั้น ๆ มีประเพณีและวัฒนธรรมเป็นอย่างไร